

CUM SĂ CREȘTEM
ÎN VIAȚA DE
RUGĂCIUNE

MIKE
BICKLE

Publicată în original în limba engleză sub titlul: Growing in Prayer, de Mike Bickle
Copyright © 2014 by Mike Bickle
Publicată de Charisma House
Toate drepturile rezervate
Disponibil în alte limbi la Charisma Media
600 Rinehart Road, Lake Mary, FL 32746 USA
email: charismahouse@charismamedia.com

Cum să creștem în viața de rugăciune: Ghid practic pentru a sta de vorbă cu Dumnezeu
de Mike Bickle

Copyright © 2015, Editura Soli Deo Gloria
www.editurasolidegloria.ro
editura@solidegloria.ro
Tel. 0728878087

Orice reproducere sau selecție de text din ediția în limba română a acestei cărți este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Soli Deo Gloria.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BICKLE, MIKE

Cum să creștem în viața de rugăciune : Ghid practic pentru a sta de vorbă cu Dumnezeu / Mike Bickle ; trad.: Opreanu Monica ; ed.: Voin Dorina. - Cihei : Soli Deo Gloria, 2015

Conține bibliografie
ISBN 978-606-93650-6-9

I. Opreanu, Monica (trad.)

II. Voin, Dorina (ed.)

2

Traducerea: Monica Opreanu
Editarea: Dorina Voin
Tehnoredactarea: Gabi Giulușan

Citatele biblice (unde nu este specificat altfel) sunt luate din Sfânta Scriptură,
Noua traducere în limba română (NTR)
Copyright © 2006, 2010 de Biblica, Inc.®
Folosit cu permisiunea Biblica, Inc.®
Toate drepturile rezervate

Toate italicile din cadrul citatelor biblice reprezintă sublinierea autorului.

Cuprins

MULȚUMIRI	11
CUVÂNT-ÎNAINTE	13
INTRODUCERE	15

PARTEA I - FUNDAMENTUL *pentru* RUGĂCIUNE

SUNTEM CHEMAȚI <i>să ne</i> RUGĂM	21
PĂRTĂȘIA INIMII ÎNFLĂCĂRATE	37
CARACTERISTICILE RUGĂCIUNII EFICIENTE	45
RĂMÂNEREA <i>în</i> CRISTOS	59
GHID PRACTIC <i>pentru a</i> CREȘTE <i>în</i> VIAȚA <i>de</i> RUGĂCIUNE	66
ORGANIZAREA TIMPULUI <i>de</i> RUGĂCIUNE	79
O PARADIGMĂ BIBLICĂ <i>a</i> RUGĂCIUNII	90

PARTEA A II-A - RUGĂCIUNEA *de* MIJLOCIRE

ELIBERAREA PUTERII <i>lui</i> DUMNEZEU <i>prin</i> MIJLOCIRE	99
BENEFICIILE FOLOSIRII RUGĂCIUNILOR BIBLICE	109
CEA <i>mai</i> RENUMITĂ RUGĂCIUNE APOSTOLICĂ	116
RUGĂCIUNEA <i>și</i> PROMISIUNILE PROFETICE	126
MODELUL NOULUI TESTAMENT <i>pentru</i> RĂZBOIUL SPIRITUAL	134
STILUL <i>de</i> VIAȚĂ <i>al unui</i> MIJLOCITOR	141

PARTEA A III-A - RUGĂCIUNEA DEVOȚIONALĂ

RUGĂCIUNI <i>pentru</i> ÎNTĂRIREA OMULUI LĂUNTRIC	149
PĂRTĂȘIA <i>cu</i> DUHUL SFÂNT	164
CUM <i>să te</i> ROGI CITIND CUVÂNTUL	174
APROPRIEREA NUMELOR <i>lui</i> DUMNEZEU	184

PARTEA A IV-A - ADÂNCIREA *în* RUGĂCIUNE

PE LÂNGĂ RUGĂCIUNE, POST	191
RUGĂCIUNEA ÎN DUHUL	207
PRIMIND DUHUL <i>de</i> RUGĂCIUNE	218
SĂVÂRȘIREA FAPTELOR DREPTĂȚII	231

PARTEA A V-A - ÎMBINAREA RUGĂCIUNII *cu* ÎNCHINAREA

IDENTITATEA VEȘNICĂ <i>a</i> BISERICII: <i>o</i> CASĂ <i>de</i> RUGĂCIUNE	239
RUGĂCIUNEA <i>dinaintea</i> TRONULUI <i>lui</i> DUMNEZEU	253
RUGĂCIUNEA <i>și</i> ÎNCHINAREA PRECUM <i>în</i> CER, AȘA <i>și</i> <i>pe</i> PĂMÂNT	262

PARTEA A VI-A - MIȘCAREA GLOBALĂ *de* RUGĂCIUNE *a* VREMURILOR *din* URMĂ

ȘAPTE CARACTERISTICI <i>ale</i> MIȘCĂRII <i>de</i> RUGĂCIUNE <i>a</i> VREMURILOR <i>din</i> URMĂ	277
RUGĂCIUNEA <i>în</i> SPIRITUL CORTULUI <i>lui</i> DAVID	289
RUGĂCIUNEA ZI <i>și</i> NOAPTE <i>de-a</i> LUNGUL ISTORIEI	299
MIȘCAREA GLOBALĂ <i>de</i> RUGĂCIUNE <i>în</i> ZILELE NOASTRE	303
CONVERGENȚA MIȘCĂRII <i>de</i> MISIUNE <i>și</i> <i>a</i> MIȘCĂRII DE RUGĂCIUNE	313
CHEMAREA <i>de</i> A FI <i>un</i> MISIONAR-MIJLOCITOR DEDICAT	320

Apendix A: CE ESTE CASA <i>de</i> RUGĂCIUNE INTERNAȚIONALĂ <i>din</i> KANSAS CITY?	329
---	-----

Apendix B: RUGĂCIUNI <i>pentru</i> REVĂRSAREA DUHULUI SFÂNT	334
---	-----

Apendix C: LISTA RUGĂCIUNILOR APOSTOLICE <i>din</i> NOUL TESTAMENT	336
---	-----

Apendix D: RUGĂCIUNI PENTRU A AVEA BIRUINȚA <i>asupra</i> ÎNTĂRITURILOR CULTURALE	342
--	-----

Apendix E: CUM DEZVOLTĂM <i>o</i> CULTURĂ <i>a</i> RUGĂCIUNII?	343
--	-----

Apendix F: CUM SĂ ÎNCEPI <i>și</i> <i>ce</i> SĂ FACI <i>la</i> O ÎNTÂLNIRE <i>de</i> RUGĂCIUNE	344
---	-----

Notițe	349
--------	-----

MULȚUMIRI

Sunt recunoscător echipei care m-a ajutat să scriu această carte pentru treaba excelentă pe care au făcut-o. Vreau să le mulțumesc îndeosebi lui Anne House, Kathi DeCanio, Maggie Syrett și Barb Dycus pentru pregătirea manuscrisului, pe care Maureen Eha l-a cercetat minuțios și l-a transformat într-o carte. Îți mulțumesc, Maureen. Contribuția ta a fost neprețuită. Sunt recunoscător pentru orele multe investite de toți cei care au lucrat la acest proiect. Fără ajutorul lor, această carte nu ar fi existat. Îi mulțumesc și lui Jono Hall pentru studiul cuprinzător realizat. Mulțumesc întregii echipe!

CUVÂNT-ÎNAINTE

ESTE O ONOARE pentru mine să scriu câteva cuvinte de apreciere și o plăcere deosebită să recomand această carte. Ultima carte scrisă de Mike Bickle, *Cum să creștem în viața de rugăciune*, este cel mai practic volum despre rugăciune din câte am citit. Va rămâne drept o lucrare de referință și va sta în istoria Bisericii alături de cele mai renumite cărți despre rugăciune.

Or, acest lucru nu este surprinzător. Dintre toți cunoscuții mei, nimeni nu și-a câștigat, mai mult decât Mike Bickle, dreptul de a vorbi despre acest subiect. Lucrarea pe care o face Mike și subiectul rugăciunii sunt sinonime. El este fondatorul bine cunoscutei International House of Prayer [Casa de Rugăciune Internațională, prescurtat – IHOPKC] din Kansas City, Missouri – un loc în care rugăciunea de mijlocire are loc necurmat, zi și noapte. Năzuința lui Mike este aceea de a vedea un milion de mijlocitori dedicați rugăciunii pentru marea trezire – secerișul vremurilor din urmă, convertirea celor pierduți, binecuvântarea lui Dumnezeu asupra Israelului, intervenția Lui în zonele zbcuciumate ale lumii, instaurarea dreptății sociale, restaurarea închinării și multe alte lucruri.

Pe Mike Bickle l-am întâlnit pentru prima dată în anul 1992, atunci când John Wimber ne-a invitat pe soția mea, Louise, și pe mine să participăm la conferința Vineyard în Anaheim, California. Una dintre primele persoane întâlnite acolo a fost Mike. M-am bucurat de o primă interacțiune cu el. L-am provocat apoi să predice la Westminster Chapel. Mi-a făcut cunoștință cu John Paul Jackson. De atunci a fondat IHOPKC, iar acum slujește pretutindeni în lume.

Ce mă impresionează pe mine cel mai mult la Mike este transparența iubirii lui pentru Isus. Dragostea lui pentru Dumnezeu și pentru Fiul Său mustește din fiecare frază a acestei minunate cărți.

Vei fi impresionat de devotamentul lui Mike față de rugăciune, dar și de convingerea pe care o are vizavi de *puterea rugăciunii stăruitoare*. Cartea de față este o carte ce te va face să vrei să te rogi. Rugăciunea începe ca o disciplină și sfârșește prin a fi o desfătare. Iată o carte scrisă pentru creștinii tineri și pentru noii convertiți, dar care va încânta și va inspira și veterani ca mine. Este o carte simplă și clară ce are în centru cinstirea și glorificarea lui Dumnezeu. Ceea ce urmărește Mike este rugăciunea centrată pe Dumnezeu și pe Cuvântul Său.

Mike nu ne inspiră doar să *vrem* să ne rugăm, ci ne arată și *cum* să ne rugăm. El ne amintește de nevoia de a avea o listă de rugăciune, de importanța faptului de a avea un timp regulat de rugăciune (recomandarea este de cel puțin o oră pe zi) și ne învață ce ar trebui să conțină acest timp – mijlocire, cereri personale și timp devoțional. În egală măsură, el accentuează nevoia de a participa la rugăciunea

împreună cu alții – adunarea poporului lui Dumnezeu care mijlocește conform voinței lui Dumnezeu. El evidențiază și rolul mulțumirii, al închinării și al rostirii înaintea lui Dumnezeu a Cuvântului Său. Același lucru l-a reliefat și John Calvin, și anume faptul că cel mai potrivit mod de a ne ruga este cel prin care Îi amintim lui Dumnezeu de Cuvântul Său. Toți creștinii – reformați, carismatici, bapțiști, pentecostali și alți credincioși – vor prețui această carte.

Unul dintre beneficiile citirii acestei cărți stă în impactul pe care îl va avea asupra vieții tale. Te previn: nu se poate să urmezi principiile rugăciunii așa cum le prezintă Mike și să rămâi un creștin doar cu numele. Dimpotrivă, toți cei ce vor urma sugestiile lui vor fi caracterizați de o trăire evlavioasă și consistentă. *Cum să creștem în viața de rugăciune* este un titlu potrivit. Cu siguranță vei crește citind această carte.

Ni s-a făcut parte de un privilegiu inimaginabil – să știm că Dumnezeul Cerului și al pământului Se apleacă să ne asculte, în slăbiciunea noastră, și este mișcat de rugăciunile noastre. Acesta este un lucru extraordinar! Te adresezi Celui fără seamăn și descoperi faptul că El te ascultă ca și cum nu ar mai exista nimeni altcineva în lume.

Începe să citești această carte! Și începe să te rogi cum nu te-ai mai rugat niciodată în viața ta. De acum înainte nu vei mai fi același om.

–R. T. KENDALL
PASTOR, WESTMINSTER CHAPEL
LONDRA, ANGLIA, 1977-2002

INTRODUCERE

ACEASTĂ CARTE TRATEAZĂ multe subiecte legate de rugăciune: fundamentele biblice și aplicațiile practice; expresia istorică, de-a lungul generațiilor, a rugăciunii; semnificația ei profetică în generația care trăiește Revenirea Domnului.

De ce să scrie cineva o carte despre rugăciune? Deoarece Dumnezeu trezește, în rândul națiunilor, o dorință adâncă de a experimenta profunzimea rugăciunii. Mulțimi de oameni resimt o foame de a se apropia de Dumnezeu fără a ști însă de unde să înceapă sau ce să facă. Ei doresc răspunsuri biblice, practice și testate; sunt în căutare de soluții pentru a crește în rugăciune, o rugăciune care să funcționeze în viețile lor.

Credincioșii doresc să știe ce au de făcut în timpul de rugăciune; cum să facă față distragerilor și piedicilor ce se ridică în cale; ce să facă atunci când nu au dispoziție pentru a se ruga; cât timp ar trebui să aloce rugăciunii; cum e posibil ca oamenii foarte ocupați să aibă o viață de rugăciune profundă și puternică.

În cartea de față voi trata aceste aspecte și multe altele. Scopul meu merge în trei direcții: în primul rând, doresc să dau câteva sugestii practice pentru a vă ajuta să trăiți o viață de rugăciune; în al doilea rând, vreau să prezint perspectiva biblică asupra diferitelor tipuri de rugăciune și a principiilor asociate lor – adică o teologie practică a rugăciunii; în al treilea rând, vă ofer o perspectivă largă cu privire la ceea ce lucrează Duhul Sfânt în aceste vremuri, pe întregul pământ, în sfera rugăciunii.

Dacă ești unul dintre oamenii care tânjesc să se aprofundeze în rugăciune și să fie parte a planului lui Dumnezeu, atunci ești în locul potrivit. Pentru a ne asigura că vorbim aceeași limbă, înainte de a vorbi orice altceva despre rugăciune, vreau să dau o definiție a termenului. Poate ți-a amintești de la școala duminicală. Spus simplu, rugăciunea înseamnă „a sta de vorbă cu Dumnezeu”.

La începutul vieții mele de credință, credeam că rugăciunea este foarte complicată, misterioasă și dificilă, însă, pe parcurs, mi-am dat seama că este simplă, nespus de practică și deseori foarte plăcută. Rugăciunea poate lua multe forme, dar, în esență, rugăciunea este un dialog cu Dumnezeu care ne transformă viața.

Gândiți-vă puțin: putem sta de vorbă cu Dumnezeul întregului Univers, știind că El nu doar ne ascultă cu atenție și cu multă afecțiune, ci ne și răspunde – descoperindu-Și inima, dându-ne călăuzire, binecuvântându-ne în circumstanțele noastre, atingându-se de emoțiile noastre și de cei dragi ai noștri, aducând trezire în biserică, dând mântuire celor pierduți, transformând societatea etc. Rugăciunea reprezintă un mare privilegiu și are implicații

profunde în viața noastră și în lumea din jurul nostru. Oricare ar fi prețul, se merită să cultivăm o viață puternică de rugăciune.

În ultimii patruzeci de ani, în care am căutat să cresc în viața de rugăciune, am învățat multe lucruri importante cu privire la rugăciune. Încă am multe lucruri de învățat, dar aș vrea să împărtășesc câteva dintre principiile și elementele practice care m-au ajutat să mențin o viață puternică de rugăciune și să mă apropiez de Dumnezeu. Aceasta nu este o carte care pătrunde în profunzimile rugăciunii – voi scrie o carte și pe această temă – ci este o introducere care să vă ajute să dezvoltați o viață vibrantă și fructuoasă de rugăciune.

Rugăciunea este o chemare măreață și un privilegiu fantastic, totuși mulți o privesc drept o datorie împovăraătoare. De ce? Rugăciunea ne poate da dureri de cap. Am experimentat și eu adesea, mai ales în tinerețea mea, cât de dificilă poate fi rugăciunea.

Prietenui meu, Larry Lea, m-a încurajat spunându-mi că perseverând în rugăciune, aceasta se va transforma din disciplină în desfătare. Cu multă vreme în urmă mi-am propus să descopăr ce înseamnă plăcerea rugăciunii. Nu știam cum voi afla acest lucru, însă eram hotărât.

Prin harul lui Dumnezeu, a funcționat. A ajuns să îmi placă rugăciunea și să primesc nenumărate răspunsuri la rugăciuni. Nu spun că astăzi nu mai am lupte în acest domeniu, însă acum știu cum să depășesc acele perioade și pot spune că rugăciunea plăcută și care dă rezultate reprezintă norma pentru mine.

Isaia a profețit că Domnul va da bucurie slujitorilor Lui care stau în casa de rugăciune (Is. 56:7). El făcea referire la o nouă paradigmă: rugăciunea caracterizată de bucurie, pe care eu o numesc „rugăciunea plăcută”. Domnul vrea ca Biserica să fie cuprinsă de bucurie atunci când este în comuniune cu El.

Rugăciunea plăcută este aceea care ne înprospătează sufletul și ne revigorează duhul. Gândiți-vă ce înseamnă ca rugăciunea să fie plăcută: am vrea să ne rugăm încontinuu. Pe de altă parte, dacă ea nu este plăcută, ne vom ruga din când în când sau deloc.

Mulți credincioși sunt conștienți de faptul că Domnul îi cheamă să crească în viața de rugăciune, dar mereu apar obstacole. Vestea bună este că Duhul Sfânt ne va ajuta pe toți cei care dorim să ne rugăm mai eficient (aceasta este slujba Lui!) și vom începe să găsim plăcere în rugăciune. Noi trebuie să ne facem partea noastră: să Îi cerem să ne ajute, să punem în aplicare principiile biblice legate de rugăciune și să nu ne dăm bătăuți nici atunci când lucrurile par să nu meargă.

Nu e suficient să ne dorim să ne rugăm; trebuie să rămânem în locul rugăciunii. Trebuie să luptăm pentru viețile noastre de rugăciune, căci ele nu se dezvoltă de la sine.

Din fericire, Dumnezeu dorește să ne întărească, dându-ne har pentru a putea avea vieți de rugăciune puternice și consistente. Deși toți suntem oameni obișnuiți și supuși slăbiciunilor, harul Lui este suficient pentru a ne motiva să rămânem credincioși.

A fi un om al rugăciunii este cea mai înaltă chemare, mai presus decât a fi soț/soție, părinte, pastor, predicator, om de afaceri. Crescând în viața de rugăciune, vom deveni soți, părinți, lideri mai buni.

Nu *toți* credincioșii sunt rugați să predice, însă *toți* credincioșii sunt chemați să se roage. Rugăciunea este esențială în viața spirituală. Ea nu reprezintă o chestiune opțională.

Având aceste lucruri în minte, ești gata să te alături mulțimilor de oameni care simt provocarea de a crește în rugăciune? Ești gata să începi un nou capitol în viața ta spirituală? Dacă da, să începem!

PARTEA I

FUNDAMENTUL *pentru* RUGĂCIUNE

Cea mai importantă lecție despre rugăciune este următoarea:

*Roagă-te! Roagă-te! Roagă-te!*¹

–JOHN LAIDLAW

Capitolul 1

SUNTEM CHEMAȚI să ne RUGĂM

După cum este treaba croitorilor să ajusteze haine și a cârpacilor să repare pantofi, la fel este treaba creștinilor să se roage.²

–MARTIN LUTHER

NE ÎNCEPEM CĂLĂTORIA creșterii în viața de rugăciune recunoscând faptul că aceasta nu este doar pentru începători, ci și pentru credincioșii maturi. Dacă nu ar fi așa, nu ar mai avea niciun sens să încercăm să creștem în acest domeniu. Domnul ne cheamă pe toți credincioșii la o viață de rugăciune – indiferent câți ani au trecut de când am fost mântuiți sau cât de experimentați suntem în această disciplină. Cel mai potrivit lucru pe care îl putem face fiecare dintre noi pentru a ne îmbunătăți viața și relațiile este să creștem în rugăciune.

Rugăciunea este mijlocul prin care ne conectăm la Duhul Sfânt, care ne dă puterea de a-L iubi pe Dumnezeu. Dragostea noastră pentru Dumnezeu face să se reverse apoi din inimile noastre dragostea pentru alții. Isus a făcut o afirmație clară cu privire la neputința noastră de a păși în plinătatea destinului pregătit de Dumnezeu pentru noi fără a crește în viața de rugăciune. El a spus că, dacă nu rămânem în El, nu putem face nimic pentru a aduce rod sau pentru a ne maturiza spiritual:

Cel care rămâne în Mine și în care rămân Eu aduce mult rod, pentru că despărțiți de Mine nu puteți face nimic.

–IOAN 15:5

Deoarece nu suntem noi înșine sursa vieții spirituale și nu o putem genera, nici nu o putem primi decât dacă rămânem în Cristos. După cum ne este imposibil să sărim în sus treizeci de metri, chiar dacă ne-am împinge de la spate, ne este la fel de imposibil să generăm viață spirituală. Acest lucru nu se întâmplă din cauza lipsei de exercițiu, ci, pur și simplu, nu am fost creați pentru a sări treizeci de metri în înălțime. Tot astfel, nu am fost creați pentru a avea viața Duhului trăind independenți față de Duhul. Avem nevoie să rămânem în Cristos și să creștem în rugăciune pentru ca viețile noastre să funcționeze bine. (Pentru mai multe detalii cu privire la rămânerea în Cristos, vezi capitolul 4.)

Duhul Sfânt Se va mișca într-un mod nou și plin de putere în viețile și în inimile noastre în măsura în care acordăm timp creșterii în viața de rugăciune. S-ar putea ca schimbarea să nu se producă peste noapte, dar e aproape sigur că ea va avea loc, iar disciplina rugăciunii se va transforma, în cele din urmă, în plăcerea de ne ruga. Monotonia în rugăciune va fi înlocuită de un dialog plin de viață cu Dumnezeu care ne va schimba viețile și va avea drept rezultat multe răspunsuri la rugăciuni.

Vă invit să trecem chiar acum la următoarea etapă în călătoria pe tărâmul rugăciunii. Nu există un timp mai potrivit decât astăzi. Nu așteptați după o experiență spirituală deosebită pentru a începe să creșteți în viața de rugăciune. Tocmai *rugându-ne* creștem în rugăciune. Este același principiu pe care îl aplicăm atunci când învățăm să cântăm la un instrument – cu cât exersăm mai mult, cu atât devenim mai buni.

DE LA DATORIE LA DESFĂTARE

În tinerețe Îl iubeam pe Isus, însă îmi era groază să petrec timp în rugăciune. Priveam rugăciunea ca pe o datorie necesară pe care trebuia să mi-o îndeplinesc dacă voiam să primesc mai multă binecuvântare. Nu am visat niciodată că într-o zi voi fi unul dintre liderii *International House of Prayer of Kansas City* [Casa de Rugăciune Internațională din Kansas City].

Dorința mea de a avea o viață puternică de rugăciune a fost aprinsă în urmă cu vreo patruzeci de ani, pe când aveam optsprezece ani. Liderii de tineret îmi spusese că, dacă voiam să experimentez lucrurile adânci ale lui Dumnezeu și să intru pe deplin în chemarea mea, atunci trebuia să îmi îmbunătățesc viața de rugăciune. Doream să trăiesc o viață radicală cu Dumnezeu, așa că am luat seama la vorbele lor. Totuși, ideea de a pune timp deoparte pentru a mă ruga era teribilă pentru mine.

Am citit, de asemenea, câteva cărți pe această temă. Cărțile scrise de Leonard Ravenhill și de E. M. Bounds, autori ai unora dintre cărțile clasice despre rugăciune și trezire, sunt memorabile pentru mine. După lecturarea cărților celor doi, eram și mai convins de nevoia de a crește în viața mea de rugăciune, însă gândul acesta era deprimant. Cărțile respective m-au inspirat, însă m-au lăsat cu un sentiment de vinovăție din cauza lipsei de rugăciune din viața mea. Spiritual mă simțeam „înțepenit” și aveam nevoie disperată de o ieșire din criză.

În vara anului 1974, liderul grupului de tineret din care făceam parte m-a îndemnat să pun deoparte o oră în fiecare zi pentru rugăciune, iar eu am hotărât să încerc acest lucru. Eram student în anul întâi la Universitatea din Missouri, locuind într-un cămin studențesc, împreună cu alți trei credincioși. Le-am spus

acestora: „Mă voi ruga o oră în fiecare zi și dacă va fi să mor!” Declarația făcută în fața colegilor mei mi-a adus un plus de responsabilitate, știind că acum ei vor fi atenți în fiecare seară să vadă dacă îmi țin promisiunea. Am stabilit că mă voi ruga în fiecare seară de la ora nouă la zece. Când o pomeneam în vreo discuție, numeam ora respectivă „ceasul morții”; mă plictiseam atât de tare încât aveam senzația că voi muri.

La ora nouă seara mi-am început ora de rugăciune pomenind înaintea Domnului toate lucrurile de care îmi aminteam. Mi-am epuizat întreaga listă în aproximativ două minute: „Îți mulțumesc, Isuse, pentru sănătate, pentru mâncare, pentru prietenii pe care îi am. Te rog ajută-mă să intru în echipa de fotbal a universității și să înscriu goluri la meciuri, ajută-mă să iau note mari și să-mi găsesc o soție bună...” M-am uitat la ceas și am realizat că mai am încă cincizeci și opt de minute de petrecut în rugăciune! Unele dintre acele rugăciuni nu au primit răspuns niciodată. Am reușit să intru în echipa universității, dar nu am înscris niciodată vreun gol; cât despre note – au fost de nivel mediu. Am găsit totuși fata cu care să mă însor, și încă una pe cinst! Eu și Diane suntem căsătoriți de treizeci și șapte de ani. Este o soție și o mamă extraordinară, o femeie care trăiește o viață autentică împreună cu Dumnezeu și care L-a căutat pe Domnul cu râvnă și consecvență de-a lungul anilor petrecuți împreună.

Mă țineam cu dinții, seară de seară, de acea oră groaznică de rugăciune. Nu-mi plăcea deloc. Îmi plăcea, în schimb, să merg la servicii de închinare, să particip la studii biblice și să ascult predici. Îmi plăcea să mă implic în lucrarea Domnului și să merg în misiune, dar atunci când rămâneam singur pentru a mă ruga și a citi din Biblie, mi se părea năucitor și plictisitor. Cu toate acestea, îmi doream să mă apropiez mai mult de Dumnezeu și știam că trebuie să continui cu „chestia asta” numită rugăciune până ajung la adevărata viață de rugăciune. Eram hotărât, dar nu aveam certitudinea că voi ajunge vreodată acolo.

O NOUĂ PERSPECTIVĂ ASUPRA RUGĂCIUNII

Pentru a izbuti, aveam nevoie de o nouă perspectivă asupra rugăciunii: aveam nevoie să înțeleg ce este ea și de ce anume insistă Dumnezeu asupra ei. Pe măsură ce descopeream răspunsuri la aceste întrebări, am început să o privesc ca fiind mai mult decât o datorie religioasă care trebuie îndeplinită. Am învățat că rugăciunea este un loc de întâlnire, un canal prin care primim binecuvântări, un parteneriat cu Dumnezeu și mult mai mult decât atât.

Rugăciunea este un loc de întâlnire.

Credeam, la început, că rugăciunea este o datorie necesară, orientată, de cele mai multe ori, pe rezultate. Îmi imaginam că Dumnezeu vrea ca eu să „îndur” conversația cu El pentru a-I dovedi dedicarea mea. Era ca și cum trebuia să

plătesc prețul în rugăciune, iar dacă voi îndura suficient de mult, El îmi va da, cu siguranță, binecuvântarea pe care I-o cer.

Din fericire, Domnul nu a intenționat niciodată ca rugăciunea să devină un lucru pe care îl facem din obligație sau pentru a obține rezultatele dorite. În primul și în primul rând, rugăciunea înseamnă a-L întâlni pe Dumnezeu și a ne apropia de El. Este modul prin care simțim cel mai bine prezența Lui și primim dragostea Lui înțelegând cum anume este El. Este un timp în care primim descoperirea inimii Lui și în care se nasc dorințe noi în inimile noastre pentru a ne adânci mai mult în comuniunea cu El. Rugăciunea ne duce în locul umplerii cu dragoste pentru Dumnezeu și pentru oameni. Acesta este principiul fundamental al rugăciunii. Da, a ne ruga pentru a primi anumite răspunsuri și pentru a vedea puterea lui Dumnezeu este un lucru biblic. În primul rând, însă, rugăciunea este o ocazie de a intra în comuniune cu Dumnezeu.

Chemarea de a ne ruga este chemarea de a fi părtași la dragostea care a clocotit dintotdeauna în inima lui Dumnezeu. Din eternitatea trecută, Tatăl L-a iubit pe Fiul cu toată inima, iar Fiul L-a iubit pe Tatăl cu aceeași intensitate. Factorul determinant în toate relațiile Tatălui, atât în cadrul Dumnezeirii, cât și al relației cu poporul Său, este dragostea care-I cuprinde întreaga inimă. Dinamica relației Tată – Fiu – Duh este bazată pe dragoste și se desfășoară în acest cadru al iubirii atotcuprinzătoare. Dragostea aceasta este realitatea fundamentală a Împărăției lui Dumnezeu și tocmai la această realitate devenim părtași pe măsură ce creștem în rugăciune. În mare, despre aceasta este vorba – despre a lua parte la dinamica relațiilor de familie din cadrul Dumnezeirii. Acest lucru se întâmplă primind dragostea lui Dumnezeu și dând apoi Domnului și oamenilor dragostea Lui.

Am fost creați pentru a primi și a exprima iubirea înflăcărată care vine din inima lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat rasa umană pentru a avea cu cine să-Și împartă dragostea. De ce? Pentru simplul fapt că „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:16). În părtașia din cadrul Trinității nu existau lipsuri sau minusuri care să Îl oblige pe Dumnezeu să creeze oamenii. Tatăl nu era singur și nu avea nevoie de nimic. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt total împliniți în bucuria dragostei pe care o împărtășesc din eternitatea trecută. Cu toate astea, Domnul ne-a creat pentru a împărtăși cu noi bucuria dragostei Lui. Ne-a creat după chipul Lui și pentru dragoste – pentru a primi dragostea Lui și pentru a reflecta dragostea Lui înspre El și înspre ceilalți oameni. Stând la baza relației noastre cu Dumnezeu, dragostea este esența mântuirii și condiția necesară pentru a înțelege rugăciunea.

Inima lui Dumnezeu arde de dragoste, iar El ne cheamă să o experimentăm, să intrăm în ceea ce eu numesc „părtașia inimii înflăcărate”. Mântuirea este o invitație la această părtașie, despre care vom învăța mai multe în următorul capitol.

Rugăciunea reprezintă un mod de a primi binecuvântarea.

Nu ne rugăm doar ca să știm că ne-am rugat. Ne rugăm pentru a fi în comuniune cu Dumnezeu, dar ne rugăm și pentru ca lucrurile din jurul nostru să se schimbe, iar binecuvântările lui Dumnezeu să vină asupra noastră și, prin noi, asupra altora. Rugăciunile noastre au un rost. Dând învățătură despre rugăciune, apostolul Iacov scrie despre puterea rugăciunii: „Rugăciunea fierbinte a celui drept este foarte puternică” (Iac. 5:16). Rugăciunea fierbinte are putere și duce la rezultate concrete. Isus Și-a învățat ucenicii astfel: „Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face” (Ioan 14:14). Trebuie să ne rugăm cu credință pentru ca rugăciunile noastre să aibă rezultate – credință că Dumnezeu va răspunde revărsând o măsură mai mare de binecuvântare și de putere. În Pilda smochinului neroditor din Evanghelia după Marcu, Isus subliniază importanța rugăciunii pline de credință și îndrăzneală:

Isus a răspuns: „Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că dacă cineva ar zice acestui munte: «Ridică-te și aruncă-te în mare!» și nu s-ar îndoi în inima lui, ci ar crede că ceea ce spune se va întâmpla, i se va da întocmai! De aceea vă spun că toate lucrurile pe care le cereți atunci când vă rugați, să credeți că le-ați și primit și ele vi se vor da.”

–MARCU 11:22-24

Isus i-a apreciat pe oamenii care au avut credință pentru a primi ceea ce venea din partea Lui. Un exemplu bun este răspunsul centurionului roman care nu s-a considerat vrednic de a-L primi pe Isus în casa lui, dar care știa că, dacă Isus ar rosti un singur cuvânt, slujitorul său ar fi vindecat. Biblia ne spune că, auzind replica acestui centurion la oferta pe care i-o făcuse El, aceea de a veni și de a-i vindeca slujitorul, „Isus S-a mirat... și le-a zis celor ce erau cu El: «Adevărat vă spun că nici chiar în Israel n-am găsit pe cineva cu o credință așa de mare!»” (Mt. 8:10). La fel, ca răspuns la credința lor, doi orbi și-au căpătat vederea. După ce i-a întrebat dacă au credință că El îi poate vindeca, Isus le-a spus: „Să vi se facă după credința voastră!” (Mt. 9:29).

Pe de altă parte, Isus i-a muștrat pe cei care, din cauza lipsei de credință în El, nu și-au putut deschide inima pentru a primi. Matei 17:14-21 relatează o întâmplare din viața unui om care și-a adus fiul epileptic înaintea ucenicilor ca să fie vindecat, dar a fost dezamăgit de faptul că ei „n-au putut să-l vindecă”. Atunci Isus Și-a exprimat, în mod public, indignarea față de această „generație necredincioasă și pervertită”, după care l-a vindecat pe acel băiat. Mai târziu, în privat, când ucenicii L-au întrebat din ce cauză nu au putut să scoată demonul din băiat, Isus le-a spus, simplu și categoric, motivul: „Din pricina puținei voastre

credințe!” Apoi a adăugat că nimic nu le-ar fi imposibil celor care se roagă cu credință. Alte relatări ne arată faptul că Isus nu a putut face lucruri mari acolo unde a găsit necredință (Mt. 13:58; Mc. 6:5-6).

Chiar înainte de Înălțarea la cer, Isus „i-a mustrat [pe cei unsprezece ucenici] pentru necredința și pentru inima lor împietrită, fiindcă nu i-au crezut pe cei care L-au văzut înviat” (Mc. 16:14). Momentul în care Isus le aplică mustrarea este surprinzător, deoarece vine după ce ucenicii umblaseră alături de El pe parcursul celor trei ani de lucrare. Dar, fără să mai stea pe gânduri, imediat după ce îi mustră, Isus le dă porunca de a merge în toată lumea pentru a predica Evanghelia, asigurându-i că „cei care cred” vor scoate demoni în Numele Lui și vor vedea cum bolnavii peste care își vor pune ei mâinile se vor face bine (v. 17-18).

Noi suntem chemați să fim canale ale binecuvântării și ale vindecării Lui înspre ceilalți. Ultimul verset din Marcu ne arată faptul că, după ce Isus S-a așezat la dreapta Tatălui, cei unsprezece ucenici au plecat să vestească Evanghelia, iar Domnul „lucra împreună cu ei și confirma Cuvântul prin semnele care-l însoțeau” (v. 20). Ucenicii au învățat multe lucruri de la Isus: atunci când se rugau cu credință și în supunere față de Domnul, lucrurile se schimbau.

Unii oameni se gândesc la rugăciune ca presupunând doar comuniunea cu Dumnezeu, în timp ce alții o privesc ca pe un mijloc de a obține mai multă binecuvântare în circumstanțele în care se află. Nu e nevoie, totuși, să alegem o perspectivă în defavoarea celeilalte; ne putem aștepta să vedem rezultatele rugăciunilor noastre în timp ce ne adâncim în comuniunea cu Dumnezeu. Rugăciunea cu credință este modul stabilit de Dumnezeu prin care să primim binecuvântarea Sa atât în omul lăuntric, cât și în cadrul circumstanțelor exterioare.

Cunosc credincioși care au o atitudine pasivă, indiferentă când vine vorba despre primirea binecuvântării lui Dumnezeu. Acestora nu pare să le pese dacă rugăciunile lor au vreun rezultat în propriile vieți; mai mult, ei cred că această atitudine este o dovadă de smerenie, considerând dorința de a primi răspuns la rugăciuni ca fiind o dorință egoistă.

Isus nu a încurajat niciodată atitudinea pasivă, de indiferență în ceea ce privește primirea binecuvântărilor Lui. Aceasta nu este smerenie adevărată, ci mai degrabă smerenie falsă, desconsiderând binecuvântările hotărâte de El pentru poporul Său. Nu trebuie să alegem între cele două moduri de a privi rugăciunea; putem avea parte și de intimitate mai profundă cu Dumnezeu, dar și de binecuvântări în circumstanțele prin care trecem, binecuvântări care vin drept răspuns la rugăciuni.

Dumnezeu a ales să dea unele binecuvântări în măsura în care poporul Lui se roagă cu credință. Rugăciunea este una dintre cele mai sigure căi prin care să obținem binecuvântarea pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru noi. Ca răspuns

la rugăciunile noastre, Dumnezeu deschide uși ale binecuvântării și închide ușile prin care pătrunde apăsarea. Cu adevărat, Cuvântul Său afirmă: „Totuși Domnul așteaptă să vă arate îndurare. Totuși El Se ridică să vă arate milă... El Se va îndura de tine când îți va auzi strigătul de ajutor; imediat ce te va auzi, îți va răspunde” (Is. 30:18-19).

Domnul tânjește să-Și arate îndurarea, ca să ne facă parte de harul și de binecuvântările Sale. Va face acest lucru, cu siguranță, la auzul strigătului nostru de ajutor – când ne aude, El răspunde. A primi ceva din partea lui Dumnezeu nu înseamnă că trebuie să Îl convingem, mai întâi, să binevoiască să ne dea; înseamnă, mai degrabă, că Dumnezeu ne convinge să ne rugăm cu încredere pentru a primi de la El.

Dumnezeu Își conduce Împărăția dăruind mai multe binecuvântări, drept răspuns la rugăciuni, deoarece El dorește să aibă o relație profundă cu noi. Rugându-ne, noi ne poziționăm în locul potrivit pentru a primi, din belșug, harul și binecuvântarea Lui. Niciodată să nu ne imaginăm, însă, că noi câștigăm sau merităm binecuvântarea datorită faptului că ne-am rugat. Rugăciunea este, mai degrabă, locul în care primim binecuvântarea în urma interacțiunii cu El. Prin faptul că noi ne rugăm și El ne răspunde, Domnul întărește relația noastră cu El.

Unele promisiuni ale lui Dumnezeu cu privire la revărsarea binecuvântării nu reprezintă garanții, ci invitații de a fi partenerii Lui printr-o rugăciune sfântă, plină de credință și perseverență. Dacă împlinim condițiile – rugăciunea fiind una dintre acestea – atunci promisiunile devin garanții. Multe promisiuni includ conjuncția condițională „dacă” – dacă Îl chemăm pe Dumnezeu, El promite că va răspunde specific. Iată câteva exemple:

...Îl veți căuta pe Domnul, Dumnezeul vostru, Îl veți găsi, dacă Îl veți căuta din toată inima voastră și din tot sufletul vostru.

–DEUTERONOM 4:29

Dacă poporul peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga și va căuta fața Mea... atunci voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatele și îi voi vindeca țara.

–2 CRONICI 7:14

Așadar, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl care este în ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!

–LUCA 11:13

Binecuvântările sunt promise celor care vin la Dumnezeu să I le ceară. Așadar, dacă ne rugăm, calitatea vieții naturale și spirituale se va îmbunătăți. Măsura în care primim descoperire din partea Duhului Sfânt va crește, iar inimile noastre însetate Îl vor cunoaște pe Dumnezeu mai profund.

Rugându-ne, putem aduce în viața noastră binecuvântarea lui Dumnezeu, dar putem și împiedica lucrarea vrăjmașului, care caută să ne devoreze resursele financiare, să ne distrugă trupurile, să ne ruineze relațiile, să aducă apăsare în viețile noastre și să ne distrugă familia. Prin rugăciune, noi putem pune piedici în calea distrugerii venite din partea celui rău. Drept răspuns la rugăciune, Dumnezeu deschide ușile binecuvântării și închide ușile prin care pătrunde apăsarea. Atunci când ne rugăm, ușile apăsării demonice pot fi închise. Avem autoritatea, în Numele lui Isus, de a opri lucrarea demonică și de a înlesni lucrarea angelică atât în dreptul vieților noastre, cât și în dreptul altora.

Dumnezeu nu va face partea noastră, la fel cum noi nu putem face partea Lui. El așteaptă să cooperăm cu El, potrivit cu harul Lui supranatural. Aceasta este o expresie a dorinței Sale de a fi într-un parteneriat intim cu noi. Doar printr-un stil de viață de rugăciune putem primi plinătatea promisiunilor lui Dumnezeu.

Rugăciunea este un parteneriat cu Dumnezeu.

Domnul așteaptă de la poporul Său mult mai mult decât ca acesta să fie forța Lui de muncă. El tânjește să aibă o relație cu aceia care Îl iubesc, iar ei să fie partenerii Lui în împlinirea planurilor Sale.

Dumnezeu cârmuiește pământului în parteneriat cu poporul Său, cu cei care domnesc împreună cu El prin rugăciune. Cartea Apocalipsa ne învață că destinul nostru este acela de a domni împreună cu Isus: „Celui ce învinge [Eu, Isus] îi voi da dreptul să șadă împreună cu Mine pe tronul Meu” (Apoc. 3:21). Cei douăzeci și patru de bătrâni cântă despre cei răscumpărați că Isus i-a „făcut o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru; și ei vor domni pe pământ” (Apoc. 5:10). El ne oferă un rol dinamic în determinarea măsurii calității vieții pe care o trăim acum, pe pământ, în funcție de felul în care Îi răspundem lui Dumnezeu prin rugăciune, ascultare, credință și smerenie.

Când băieții mei erau mici, Dumnezeu a folosit un episod din viața familiei noastre pentru a mă învăța ce înseamnă să fiu partenerul lui Dumnezeu în împlinirea planurilor Sale. Am venit acasă într-una din zile, iar soția mea, Diane, era în bucătărie împreună cu fiul nostru, Luke, în vârstă de cinci ani pe atunci. Tocmai terminaseră de spălat vasele împreună. Cămașa fiului meu era îmbibată cu apă. Părul soției mele era ud și răvășit, iar pe jos era o farfurie spartă. Părea că lucrurile o luaseră puțin razna. „Ce s-a întâmplat?” am întrebat eu.

Zâmbind și foarte mândru de el, Luke îmi spune: „Tată, eu am spălat vasele.” „Nu mai spune!” m-am mirat eu.

Diane a început să mă lămurească: „Ei, bine, eu i-am dat câte o farfurie murdară; el a spălat-o cum a știut, apoi a trecut prin mâinile mele, după care i-am dat-o înapoi să o pună la scurs. A scăpat una pe jos și s-a spart. A stropit și cu apă peste tot în timp ce „mă ajută”.

Luke făcuse o mare dezordine, spărsese o farfurie și udase toată încăperea, însă, în mintea lui, el știa că el „a spălat vasele”. Era extrem de fericit, iar zâmbetul său larg continua să spună: „Tată, uite ce am făcut: am spălat vasele!”

În acel moment am căpătat o nouă înțelegere asupra felului în care funcționează rugăciunea. Diane putea să spele vasele mult mai repede fără ajutorul lui Luke, însă ea a dorit să îl implice și pe el. Domnul Își poate zidi Împărăția foarte ușor, fără a Se folosi de ajutorul nostru, însă El vrea să ne implice deoarece este dedicat parteneriatului cu noi. Isus nu este doar un Rege care are putere; El este și un Mire care dorește o relație cu noi. El Se bucură de prietenia noastră și de faptul că suntem partenerii Lui, lucrând împreună la treburile Împărăției.

După cum veți vedea în capitolul 3, secretul rugăciunii eficiente stă în a rosti lucruri în acord cu Dumnezeu. Așadar, un aspect important al rugăciunii este acela de a-I spune lui Dumnezeu ceea ce ne spune El să Îi spunem. Cuvântul ne arată care sunt promisiunile pe care le face Dumnezeu în dreptul poporului Său, iar noi trebuie să ne rugăm tocmai în acord cu acele lucruri. Este ca și cum El ne-ar întinde o farfurie pe care să o spălăm, după care să I-o dăm înapoi. Dumnezeu Își împlinește scopurile Împărăției în măsura în care stăm de vorbă cu El.

IMPORTANȚA FAPTULUI DE A CERE

Un principiu fundamental al Împărăției este acela că Dumnezeu revarsă mai multă binecuvântare doar dacă Îi cerem acest lucru. El ar fi putut să Își toarne toate binecuvântările fără ca noi să I le cerem, însă Dumnezeu dorește să ne implice în acest proces. Cei mai mulți dintre noi cunoaștem versetul care spune că nu avem pentru că nu cerem (Iac. 4:2). Dumnezeu vrea ca noi să facem mai mult decât *să ne gândim*, pur și simplu, la nevoile noastre; El vrea ca noi să *Îi cerem* Lui să le împlinească. Mulți se plâng cu privire la viețile lor sau la circumstanțele lor, vorbesc cu alții despre acestea, dar nu își exprimă nevoile înaintea Domnului.

Ne este ușor să ne gândim la nevoile noastre, dar nu să le și verbalizăm. De ce insistă Dumnezeu ca noi să cerem? Deoarece faptul de a cere ceva de la El face ca inimile noastre să se alipească mai mult de a Lui. Limitându-ne binecuvântările, Dumnezeu ne „pune la colț”, determinându-ne astfel să renunțăm la viața lipsită de rugăciune de până atunci și să începem să cerem, adică să vorbim cu El despre

binecuvântările de care avem nevoie. În momentul în care presiunea ce derivă din absența binecuvântărilor este mai stringentă decât celelalte preocupări ale noastre, atunci începem să ne rugăm. În procesul acesta al rugăciunii, ne raportăm la El în mod relațional.

În Filipeni 4:6, Pavel a dat următorul îndemn: „În orice lucru, prin rugăciune... faceți cunoscute cererile voastre înaintea lui Dumnezeu.” Domnul cunoaște nevoile noastre înainte ca noi să Îi cerem ceva, dar, totuși, așteaptă să cerem, pentru ca apoi să ne dea lucrurile cerute.

Isus ne-a îndemnat să ne rugăm lui Dumnezeu cu perseverență pentru a primi ajutorul și binecuvântarea Lui:

*Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide!
Căci oricine cere primește; cel ce caută găsește, iar celui ce bate i se va deschide.*

–MATEI 7:7-8

Isus ne-a spus să cerem și să continuăm să cerem, să căutăm și să continuăm să căutăm, să batem și să continuăm să batem. În limba greacă, aceste verbe sunt la timpul prezentul continuu, indicând faptul că trebuie să facem aceste lucruri cu perseverență și să stăruim în ele. A cere este un lucru important.

Pe lângă o relație mai profundă cu Dumnezeu și pe lângă binecuvântările care vin în mijlocul circumstanțelor, o măsură îndesată de har este pregătită pentru aceia care Îl caută pe Domnul pentru că vor mai mult din El. Am convenit asupra faptului că a-I cere lui Dumnezeu să Se îngrijească de nevoile noastre este o dovadă de smerenie din partea noastră și de dependență de El. Iacov, citând din cartea Proverbelor, spune că „Dumnezeu... celor smeriți le dă har” (Iac. 4:6). Credincioșii născuți din nou sunt invitați să vină înaintea tronului pentru a experimenta mai mult din harul lui Dumnezeu de care li s-a făcut parte în Cristos. În Evrei 4:16 suntem încurajați „să ne apropiem cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har care să ne ajute la timpul potrivit.” Harul lui Dumnezeu este pus la dispoziția celor care, cu îndrăzneală și consecvență, vin la El. O parte a biruinței vine ca urmare a rugăciunilor noastre. Primim o măsură mai mare din harul lui Dumnezeu, care ne înnoiește mintea și emoțiile.

Există o diferență între *poziția noastră legală* înaintea lui Cristos – ceea ce primim, fără plată, în Duhul – și *condiția noastră existențială* – ceea ce experimentăm în viața de zi cu zi. Căutăm să experimentăm cât mai mult har în viețile noastre deoarece suntem încrezători în faptul că harul lui Dumnezeu ne-a fost dat, fără plată, odată cu poziția legală pe care o ocupăm în Cristos.

Poziția noastră legală reprezintă atât modul în care ne privește Dumnezeu în Cristos, cât și tot ceea ce ne-a fost pus la dispoziție, fără plată, în Duhul. *Condiția*

existențială se referă la cât de mult experimentăm din tot ceea ce ne-a fost pus la dispoziție. În poziția noastră legală înaintea lui Dumnezeu am primit, în calitate de credincioși, plinătatea harului. Acesta este un dar venit din ceea ce a făcut Isus pe cruce pentru noi. Harul este fără plată, deplin și irevocabil.

Citim în 2 Corinteni 5:21 că, în Cristos, noi am devenit „dreptatea lui Dumnezeu”. Atunci când Dumnezeu privește la duhurile noastre născute din nou, El vede în noi neprihănirea lui Cristos. Aceasta este poziția noastră legală înaintea lui Dumnezeu. Niciodată nu vom avea mai mult har pus la dispoziția noastră decât harul care ne-a fost arătat în ziua nașterii din nou. Însă, din perspectiva existențială, vrem să experimentăm cât mai mult din ceea ce a fost pus la dispoziția noastră, fără plată. Iacov făcea referire la condiția noastră existențială atunci când scria că Dumnezeu „dă un har și mai mare” credincioșilor (Iac. 4:6).

RUGĂCIUNILE NOASTRE NU TREBUIE SĂ FIE PERFECTE

Rugăciunea este una dintre strategiile excepționale alese de Dumnezeu, cel mai strălucit mod de a conduce Universul. De ce? Pentru că atunci când rostim Cuvântul lui Dumnezeu înaintea Lui, acest lucru ne atrage într-o intimitate cu inima Lui și ne aduce în unitate cu alții care se roagă aceleași lucruri; totodată ne smerește și ne transformă. Cu alte cuvinte, strategia lui Dumnezeu de a conduce Universul prin intermediul rugăciunii are drept rezultat faptul că poporul lui Dumnezeu stă pe un fundament al intimității, al comunității și al smereniei, în timp ce se angajează într-un parteneriat guvernamental cu Isus în planul Său de a schimba pământul.

Vestea bună este că rugăciunile noastre nu trebuie să fie perfecte pentru a împlini scopurile lui Dumnezeu. Eficiența lor este dată de autoritatea pe care o are Isus, autoritate bazată pe lucrarea isprăvită pe cruce. Așadar, rugăciunile noastre lucrează chiar și atunci când sunt scurte, slabe, sărace în cuvinte.

Valoarea rugăciunilor de nouăzeci de secunde

Rugăciunile scurte sunt eficiente. Fiecare rugăciune de nouăzeci de secunde contează și ne poate conecta inimile la Dumnezeu, în timp ce El Își revarsă binecuvântările peste noi. Nu amânați rugăciunea până când veți avea la dispoziție o oră întreagă pentru a vă ruga. Chiar în timp ce alergă să ajungi la o întâlnire, aștepți la semafor sau stai la rând în magazin, poți înălța rugăciuni de nouăzeci de secunde, care vor avea impact asupra vieții tale și a altora.

Valoarea rugăciunilor „slabe”

Unii oameni presupun faptul că, dacă nu simt nimic în timp ce se roagă, nici Dumnezeu nu simte nimic. Concluzia lor este aceea că rugăciunile fără vlagă sunt

lipsite de eficiență și ajung chiar să le disprețuiască. Adevărul este că rugăciunile noastre poartă amprenta slăbiciunii omenești, însă ele se înalță spre Dumnezeu în putere datorită suficienței sângelui lui Isus, precum și faptului că sunt în acord cu inima lui Dumnezeu. Alții cred că vor crește în viața de rugăciune doar dacă se simt bine în timpul petrecut în rugăciune. Ei trag concluzia greșită că rugăciunile lor nu au niciun rost atâta timp cât ei se simt slabi și lipsiți de chef.

Ce ar trebui să facem atunci când rugăciunile noastre par slabe și ineficiente? În loc de a ne evalua eficacitatea rugăciunilor prin filtrul emoțiilor resimțite într-un anumit moment de rugăciune, ar trebui să o evaluăm prin ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său. Isus a afirmat în Cuvânt că oricine cere și continuă să ceară va primi, iar oricine caută și continuă să caute va găsi (Mt. 7:7-8).

Dumnezeu aude toate – absolut toate – rugăciunile noastre, chiar dacă nu simțim nimic atunci când ne rugăm. Nu îți evalua rugăciunile prin prisma a ceea ce simți în timp ce te rogi, ci după gradul de potrivire cu voia lui Dumnezeu și cu Cuvântul Lui. Preaiubiților, momentele noastre slăbuțe de rugăciune s-ar putea să nu atingă inimile noastre, însă ele mișcă inima lui Dumnezeu. Apostolul Ioan a evidențiat faptul că putem avea certitudinea că Dumnezeu ne aude rugăciunile, indiferent cum ne simțim noi în timp ce ne rugăm.

Și aceasta este îndrăzneala pe care o avem înaintea Lui: dacă cerem ceva după voia Lui, El ne ascultă.

–1 IOAN 5:14

De ce? Pentru că Dumnezeu privește la rugăciunile noastre slăbuțe prin prisma sângelui lui Isus și a bogățiilor Sale slăvite. Expresia „bogăția slavei” este menționată adesea de către apostolul Pavel în epistolele sale. Un exemplu potrivit este Efeseni 1:18.³

...ca să cunoașteți care este nădejdea la care v-a chemat, care este bogăția slăvită a moștenirii Lui în sfinți.

Dumnezeu evaluează acțiunile noastre într-un mod foarte diferit de cel în care le evaluăm noi, cu mintea. Plinătatea slavei pe care o poartă viețile noastre în Cristos este ascunsă ochilor noștri în această viață, la fel cum este ascunsă și ochilor celorlalți oameni. Totuși, ea va fi evidentă tuturor la a Doua Venire a lui Isus.

Pentru că voi ați murit, iar viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Când Cristos – viața voastră – Se va arăta, atunci și voi vă veți arăta împreună cu El în glorie.

–COLOSENI 3:3-4

De multe ori nu simțim sau nu vedem gloria lui Dumnezeu în viețile noastre. Deoarece slava Lui este de nedeslușit, este ascunsă emoțiilor și celor cinci simțuri ale noastre, atunci nu o putem nici măsura. Privim la propriile vieți și ne vedem mici, slabi, plictisitori, dar, totuși, Isus ne vede prin prisma bogățiilor Sale slăvite. El vede ceea ce noi nu vedem, lucrul acesta fiind valabil și în cazul rugăciunilor noastre.

Faptele mărunte ale ascultării, incluzând aici și rugăciunea, sunt glorioase în ochii lui Dumnezeu. Odată ce vom înțelege valoarea rugăciunilor noastre slabe, vom putea să le vedem ca fiind relevante și puternice. Deși par slabe, privite cu ochii naturali, toate rugăciunile care se încadrează în voia lui Dumnezeu sunt importante pentru El.

Valoarea rugăciunilor sărace în cuvinte

Dumnezeu prețuiește rugăciunile noastre chiar și atunci când nu sunt rostite „cum se cuvine”. Avem impresia, uneori, că trebuie să folosim limbajul perfect atunci când ne rugăm. Uităm că venim cu îndrăzneală înaintea „tronului harului” (Evr. 4:16), nu înaintea „tronului acurateței literare”. Dumnezeu aude gemetele prizonierilor (Ps. 79:11; 102:20) la fel de bine cum aude elocvența învățătorilor biblici și a predicatorilor puternici. Să nu uităm că Dumnezeu ne cunoaște inimile și ne-a dat Duhul Său care să mijlocească pentru noi și cu noi.

RUGĂCIUNEA MIȘCĂ INIMA LUI DUMNEZEU

În vara anului 1988, la o întâlnire de rugăciune ce avea loc sâmbăta dimineața, am avut parte de o experiență cu Dumnezeu care mi-a schimbat viața. De aproape patru ani de zile conduceam această întâlnire în fiecare sâmbătă. Eram în jur de douăzeci de oameni care participam regulat.

Într-una din sâmbete am ajuns cu vreo cincisprezece minute mai devreme. Singurele mașini care erau în parcare aparțineau celor doi tineri responsabili de sistemul audio.

Apropiindu-mă de ușă ca să intru în clădire, am auzit o muzică extraordinară, care suna foarte tare. Semăna cu refrenul „Aleluia” din oratoriul *Mesia* al lui Handel. Muzica era înălțătoare și răsunătoare. Primul meu gând a fost: „O, nu! Băieții de la mixer se joacă acum cu sistemul audio și strică boxele dând volumul așa de tare.” M-am grăbit să deschid ușa ca să le spun să dea repede mai încet, dar, în momentul în care am deschis ușa, am constatat că era o liniște deplină. „Oare ce se întâmplă?” m-am întrebat eu.

Am intrat în sală, iar cei doi tineri nu erau în cabina tehnică, ci în partea din față a sălii, rugându-se împreună. Am rămas perplex, continuând să mă întreb: „Ce o fi fost cu refrenul acela gen «Aleluia», pe care tocmai l-am auzit atât de răsunător?” În cele din urmă m-am luminat, înțelegând faptul că ceea ce am auzit eu au fost coruri de îngeri.

Imediat am presupus că întâlnirea aceea va fi cea mai puternică dintre toate întâlnirile de rugăciune de sâmbăta dimineața la care am participat vreodată și că urma să se întâmple ceva extraordinar. Aveam așteptări înalte. Cu siguranță auzirea vocilor îngerilor este un semn că vom fi martorii manifestării cu putere a prezenței lui Dumnezeu.

Întâlnirea de rugăciune a început, iar eu așteptam, de la un moment la altul, ca gloria lui Dumnezeu să se manifeste într-un fel nemaipomenit. Nu s-a întâmplat, însă, nimic de genul acesta. A fost o banală întâlnire de sâmbăta. Am mers în față ca să mă rog la microfon, așa cum făceam în fiecare sâmbătă, gândindu-mă că acum se va întâmpla ceva deosebit, însă am simțit o mare monotonie chiar și în timp ce mă rugam. Mă tot întrebam: „Cum rămâne cu acele coruri de îngeri? De ce le-am auzit?” Eram năucit.

După ce s-a terminat întâlnirea și toți au plecat acasă, eu m-am așezat liniștit, gândindu-mă vreo douăzeci de minute: „Acesta a fost unul dintre cele mai ciudate lucruri care mi s-au întâmplat vreodată. Ce înseamnă toate astea?” Am început să mă rog: „Doamne, sunt confuz. De ce nu s-a întâmplat nimic deosebit în întâlnirea de astăzi?”

Încercam să-i dau de capăt, dar nu găseam niciun răspuns. Atunci am avut o impresie lăuntrică prin care Duhul Sfânt îmi spunea: „Asta este ceea ce se întâmplă de fiecare dată când o mână de oameni se adună ca să se roage.” Am înțeles atunci că acele coruri de îngeri se bucură de fiecare dată când poporul lui Dumnezeu se adună la rugăciune, chiar dacă întâlnirea nu este semnificativă numeric și este, aparent, lipsită de inspirație și de „ungere”.

Preaiubiților, timpul personal de rugăciune, precum și întâlnirile publice de rugăciune s-ar putea să nu ne miște inima, însă ele îi ating pe îngeri și, mai mult decât atât, ele îi mișcă inima lui Dumnezeu. Să nu ne evaluăm niciodată rugăciunile după ceea ce simțim; atunci când suntem în acord cu voia lui Dumnezeu, rugăciunile noastre „slabe” mișcă inima lui Dumnezeu, chiar dacă nu mișcă și inima noastră.

Răspunsul pe care Dumnezeu i l-a dat centurionului roman Corneliu, așa cum ne este relatat în cartea Faptele Apostolilor, este dovada acestui fapt. Corneliu se ruga. Un înger i s-a arătat, aducându-i un mesaj din partea lui Dumnezeu, prin care îi spunea că rugăciunile lui sunt ca o permanentă aducere-aminte (Fapte 10:3-4): „Îngerul i-a spus: «Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu, ca o jertfă de aducere-aminte»” (v. 4).

Probabil că, la fel ca mulți dintre noi, Corneliu simțea că rugăciunile lui sunt slabe și ineficiente. Trebuie să fi fost un adevărat șoc pentru el să audă că rugăciunile lui sunt înaintea tronului, ca o aducere-aminte pentru Dumnezeu. Îmi place să mi-l imaginez pe Corneliu rugându-se împreună cu soldații lui. Parcă văd trei-patru soldați adunați la rugăciune, fără muzică de închinare, fără

Bibliei. Pentru că nu erau născuți din nou, Duhul Sfânt nu locuia în lăuntru lor. Așadar, putem presupune că întâlnirile lor erau destul de stângace și nu cred că ne-am dori să fi participat. Imaginați-vă: fără Biblie, fără Duhul Sfânt, fără muzică de închinare! Cu toate acestea, rugăciunile lui Corneliu au mișcat inima lui Dumnezeu atât de profund încât El a trimis un înger care să îi spună că ele sunt ca o jertfă de aducere-aminte pentru Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu avea să Își aducă aminte de rugăciunile unui om care nu era încă născut din nou, cu cât mai mult va prețui El rugăciunile credincioșilor născuți din nou care rostesc Cuvântul lui Dumnezeu înaintea Tatălui lor? Cu adevărat, rugăciunile noastre mișcă inima lui Dumnezeu, iar El Își va aduce întotdeauna aminte de ele. Domnul primește rugăciunile noastre scurte, slabe, sărace în cuvinte prin crucea lui Isus. El vede lucrurile dintr-o perspectivă foarte diferită de perspectiva omenească.

Rugăciunile noastre contează pentru Dumnezeu, indiferent ce simțim noi în timp ce ne rugăm. În călătoria de creștere în viața de rugăciune, să fim conștienți de valoarea rugăciunilor „slabe”. După cum am învățat eu în călătoria vieții de rugăciune, cheia către experimentarea desfătării în rugăciune, și nu a unui simț al datoriei, stă în înțelegerea plinătății a ceea ce înseamnă rugăciune și în descoperirea faptului că ea este mijlocul prin care participăm la părtășia sfinților cu inimi înflăcărate, împreună cu cele trei persoane ale Trinității.